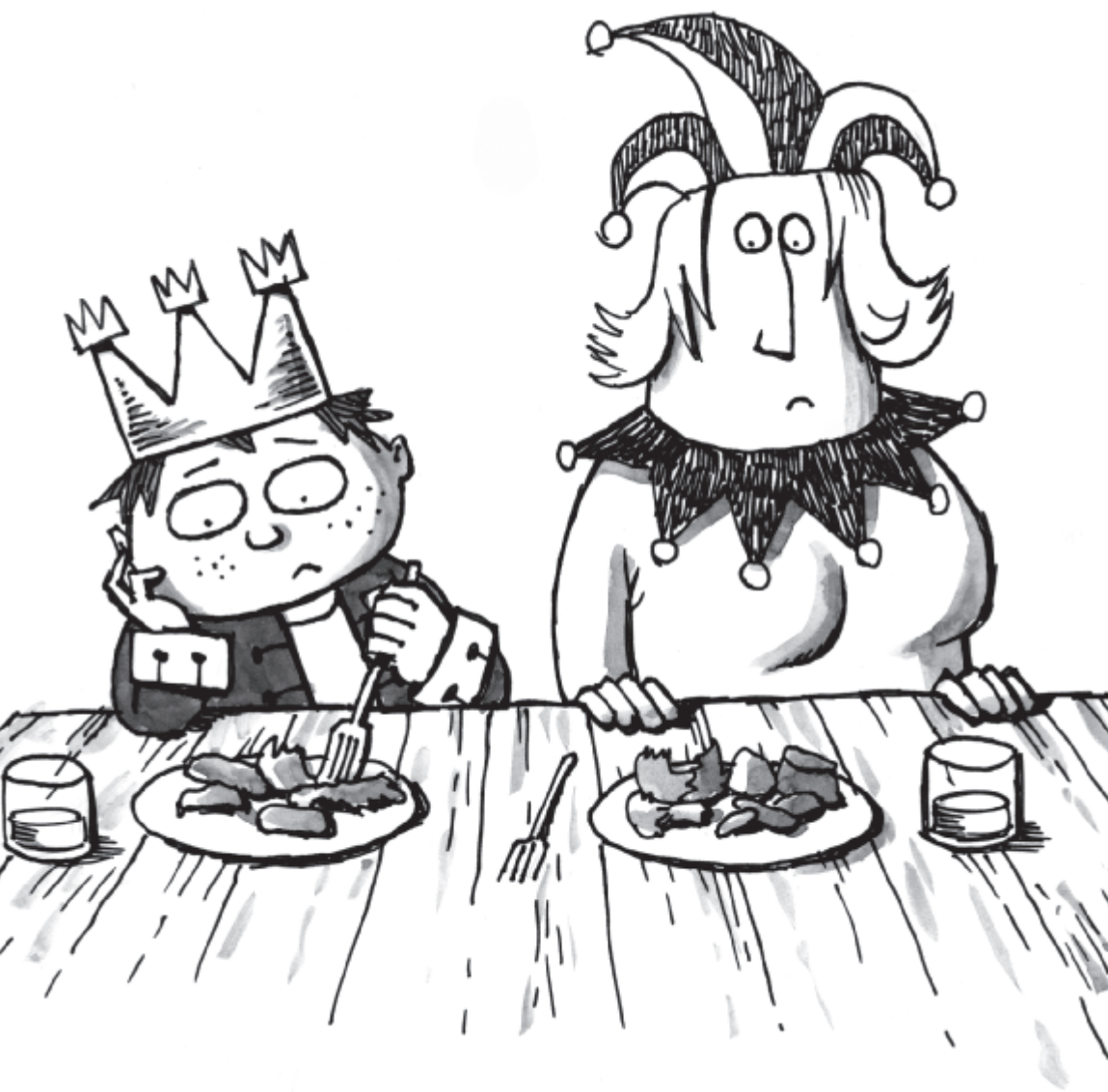

HET IS GOED VOOR JE

De jongen schoof een hoopje groente heen en weer over zijn bord. Het was geen gewone jongen. Het was een koning. Koning Eddie Glimmerbroek de Eerste. Er was nog geen Koning Eddie Glimmerbroek de Tweede of de Derde, maar iedereen in Eddies kleine koninkrijk vond het zo'n geweldige

naam dat er in de toekomst vast nog heel veel meer koningen zouden komen die Eddie Glimmerbroek heetten.

Maar ook al was hij een bijzondere jongen: de groente was heel, heel gewoon. Kool was het, en spinazie, en iets wat, toen Eddie het oppakte met zijn vork, op de druipneus van een oude heks leek. Er zaten ook heksenpuisten op, en er lekte groen water uit, dat een beetje op snot leek.

Waarom zat deze koning, die harnassen bezat, en een grote glanzende kroon, en een kasteel met een eigen bowlingbaan, achter een bord vol met eten dat hij niet lekker vond?

Koning Eddie
kon niet alles
doen wat hij wil-
de. Het is moeilijk
om een koning te zijn:

je moet voor een hele

koninkrijk-bende aan mensen

zorgen. Stel je voor dat je dat moet doen als je

pas negen jaar bent. En dus had Eddie een

volwassene nodig die hem hielp om Eddieland te

besturen. Diegene heette Minister Jill.

Ongeveer twee maanden vóór dit nogal groen-

te-achtige middageten, besloot Minister Jill dat

er in Eddieland veel te veel gesnoept werd.

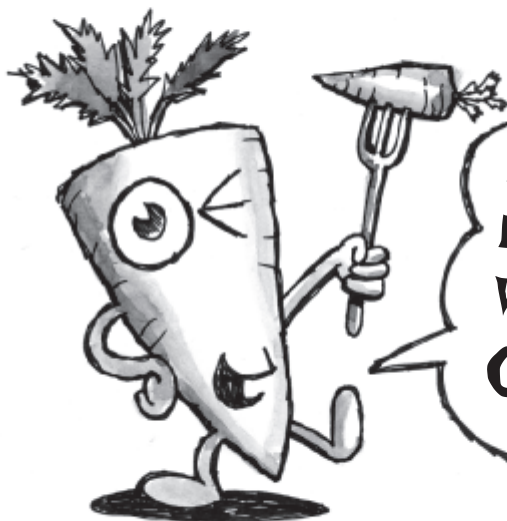
Dat zei ze.

Dus zorgde ze ervoor dat snoepwinkels maar twee uur per dag open mochten zijn in plaats van vierentwintig. Ze verplichtte de boeren om enorme groentevelden aan te leggen vlak bij Dorp, zoals het enige dorp in Eddieland heette. Daarna hing ze posters op met de tekst:

Je lichaam heeft per dag

VIJFTIG

porties groente nodig

**HEB JIJ
ER AL
VIJFTIG
OP?**

meer informatie bij Minister Jill

Minister Jill probeerde alleen maar om iedereen gezond te houden, want dat is wat goede ministers moeten doen. Maar toch zei niemand: ‘Super, dank je wel, Jill!’

Vandaag stond Minister Jill voor één keer niet achter Eddie, terwijl hij in de banketzaal op zijn slijmerige groente kauwde. Ze had de middag vrij genomen voor iets wat volwassenen soms doen: ze noemen het ‘even opladen’, en ‘eindelijk een beetje tijd voor mezelf’. Op dat soort dagen luisterde Minister Jill naar kalmerende muziek en liet haar voeten masseren. Maar tegelijkertijd maakte ze zich zorgen over de problemen die Eddie nu weer aan het veroorzaken was.

Maar Eddie was niet alleen. Zijn beste vriend,

Nanda de Nar, zat naast hem te eten. Ze hield nog minder van groente dan hij, dus ze verzong allerlei manieren om ze van haar bord af te krijgen zonder ze op te hoeven eten. Nanda stopte courgettes in de punten van haar narrenkap. Daarna duwde ze stukjes broccoli tussen de snaren van haar luit. Het haalde maar weinig uit. Er waren nog altijd kilo's groente over. 'Help! Help!' Door het raam van de banketzaal kwam een paniekerig stemmetje aanzweven, precies in het oor van Koning Eddie.

Eddie duwde zijn bord van zich af en stond op.
‘Nanda? Er is iemand die onze hulp nodig heeft,
en dat weet ik echt nogal zeker, want hij zei twee
keer “help”. Kom, eropaf!’

Het was ook een mooi smoesje om te stoppen met
groente eten, maar dat zei Eddie niet hardop.

‘Majesteit!’ zei Nanda. ‘Het helpen van mensen in
nood, dat vind ik toch zo geweldig koninklijk!’

Ze applaudisseerde vijf volle minuten lang voor
de koning en daarna renden ze naar buiten om
te zien wat er allemaal aan de hand was.

De man die 'help!' geroepen had, rende inmiddels door de straten van Dorp. Zijn naam was Bolder, maar de afgelopen jaren had niemand hem gezien, want hij was een kluizenaar. Hij woonde helemaal alleen in de woestenij van Crong, in een hutje dat gemaakt was van dode

wespen. Het is best eenzaam om een kluizenaar te zijn. Aan de andere kant: er is niemand die zeurt over dat je je oksels moet wassen.

Bolder was beroemd vanwege zijn baard. Die was zo lang en vol dat hij zijn hele lichaam bedekte.

Niemand wist zeker of hij er nou wel of geen kleren onder aanhad, en er was ook niemand die het durfde te vragen.

‘Wat is er aan de hand, Waarde Heer Meneer Medeburger?’ zei Eddie. De koning wilde altijd beleefd blijven, maar hij kon zich nooit precies herinneren welke woorden hij moest gebruiken, dus gebruikte hij ze gewoon maar allemaal.

